

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. XXV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

ctentur, quo magis ab omnibus cognita fuerit. Econtra ex eo tempore, quo populus adfuevit ea ignorare, quæ in Ecclesia recitantur, ne quidem ea scire cupit; quin etiam putat, nihil sibi profuturum, si hæc disceret. Viris autem alias rudibus, bono tamen ingenio a natura præditis, suspectum sit, quod ipsis tanta solertia celatur.

§. XXV.

Quæ cum ita sint, sequitur, ut ego quidem existimo, illa Ecclesiæ Sæculæ, quæ obscurissima & infelicissima a plerisque jactantur, non usque adeo fuisse misera, quantum creduntur, nec penitus scientia & virtute destituta, si modo Religionem ibi quæramus, ubi diversis temporibus fuit, & animo non cadamus, etiamsi vitium & ignorantiam in summas Cathedras irrepsisse conspiciamus.

Sæculo VII. & VIII. Religione in Francia & in Italia damna patiente, in Anglia incrementa capit. In Sæculo IX. in Francia revirescit, Sæculo X. in Germania. Dum Ecclesia sub jugo Musulmannorum in Oriente, in Africa, in Hispania misere

Horum quinque Sæculorum Apologia.

re premitur, econtra in Saxonia, in Dania, in Suecia, in Hungaria, in Polonia mire propagatur. Primorum sæculorum prodigia redeunt, hi populi suos Doctores, suos Martyres habent; atque etiam in afflictis Hispaniæ & Orientis Ecclesiis multi Gloriam Martyrii consequuntur. Restat igitur, ut admiremur Sapientiam Dei, cujus voluntati omnia serviunt, & qui mala maxima in emolumentum suæ Ecclesiæ convertit. Incurrunt feroces Barbari, magna Imperia evertuntur, totus orbis terrarum perturbatur; at Ecclesia supra Petram solide fundata semper firma consistit, semper visibilis, (*) sicut Civitas supra montem posita, Pastorum successio nunquam interrupta, nunquam Doctores, nunquam Virgines, nunquam voluntarie Pauperes, nunquam Sancti, virtute clarissimi, defuerunt.

Non

(*) Hæc nemo Protestantium cum Domino Mosheim negaret, nisi crassissimæ præjudiciorum ab unguiculis haustorum nebulæ obstarent, quominus Ecclesiæ Romano-Catholicæ fulgorem etiam in sæculis obscuris videat.

Non me fugit, quid famam Sæculorum, de quibus verba feci, adeo denigraverit, nempe præjudicium quorundam literarum humaniorum Cultorum, Laurentii *Valle*, Platinae, Angeli Politiani. Quippe isti, multorum opinione, viri docti, cum plus eruditionis, quam Religionis & sanæ rationis haberent, in solo cortice morabantur, & Scriptores quoscunque, si solos veteres Romanos Græcosque excipias, fastidiebant; unde Scripta mediæ ætatis spernebant, & terfa Latinitate veterumque elegancia amissa, simul omnia perdita esse credebant. Falsam hujus rei ideam Protestantes quoque susceperunt, qui reparationem studii literarii Reformationis suæ principium arbitrabantur. Fingebant sibi, ruinam & desolationem Ecclesiæ esse effectum ignorantiae, Antichristum & Mysterium iniquitatis, faventibus tenebris, successisse. Ego quidem in hoc sermone de statu Sæculorum istorum obscurorum nihil dissimulavi, causas & effectus ignorantiae bona fide aperui; num tu autem, Lector, quidquam deprehendere potuisti, quod Reli-

*Hist. de Te-
ze.*

Religionis substantiam destruxerit?
 an Lectio & studium S. Scripturæ,
 & antiquorum Doctorum unquam
 cessavit? an non Fideles continuo
 Trinitatem, Incarnationem, Gratiae
 necessitatem, animæ immortalitatem,
 & vitam futuram crediderunt, docue-
 runtque? an non omni tempore Sa-
 crificium Evcharistiæ oblatum, &
 omnia Sacramenta Christianis colla-
 ta? cui aliquando doctrinam Evange-
 lio adversam docere impune licuit?
 At privatorum vitia, & abusus, nun-
 quam non damnati, veram Ecclesiam
 tollere neutiquam potuerunt.

Denique, parum interest, quomo-
 do loquamur, scribamusve, dummodo
 in vera fide bene vivamus. Deus so-
 lum cor respicit, & hominis mores, po-
 liti autem aut rustici sermonis nullam
 rationem habet, quia in Jesu Christo *Col. 3. 11.*
 non est Græcus aut Barbarus, nec
 Scythæ, nec liber, nec servus. At-
 tende, quomodo Viri, qui coram Do-
 mino gratiam invenerunt, in S. Scri-
 ptura laudentur. *Gen. 6. 8. 9.*
 Noe fuit vir justus, *Job. 1.*
 Job vir simplex & rectus, Moyse vi-
 rorum mansuetissimus. Nunquid in
 nullo

Num. 12. 3. nullo virorum istorum elegans ingenium laudari potuisset? Econtra irri-
fores S. Scriptura sexcentis in locis
vituperat & detestatur, etiamsi istud
hominum genus Scriptionis elegan-
tiam maxime amet, & politis moribus
nitere soleat. (*) Verum enim vero
quis non malit negotium sibi esse cum
solidæ virtutis viro, quoad speciem
externam crudo, quam cum lepidissi-
mo, sed cui fidere tuto non licet? Ve-
niam damus pueris, si eo, quod foris
splendet, decipiantur, at vir sanæ ra-
tionis virtutem sub quacunque specie
cognitam amat. Ergo huc usque, ut
vidisti, Lector, Iesus Christus, non
obstante naturæ humanæ fragilitate,
& ringente orco, Ecclesiam suam
servans, quod promisit,
implevit.

(*) Hem! excellentissimam quibusdam Prote-
stantibus doctrinam Fleur. tradit.

HISTO-